

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklēsiastikē Istorya, Eklogai Apo Tōn Istoryōn
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoreetus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XV. De Juventino & Maximo Romanis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

δέ φυντινῆς ταῦτα εἰώ θάνατος πέσεσέν- A Daphnaen rediit. Hęc ego illum jam
τε ἡδη γεγονότος, διηγειρήσακός προσέ- senem narrantem audivi. Qui hęc etiam adsciebat, se divino nomine afflatum, & cœlesti repletum gratia, patris simulachra omnia contrivisse, & infirmitatem eorum derisisse. Postea vero cum facinus suum ipse consideraret, patris redditum expavisse; & orasse Christum Dominum, ut opem sibi ferre vellet, & contritis claustris fores aperiret. Tu uero enim causā, aiebat, hęc pertuli, hęc feci. Hęc cum dicerem, inquit, subito ceciderunt claustra, & fores aperte sunt. Tum ego rufus ad magistrum cicutri. Illa uero, cum me muliebri ueste induisset & in basterna collocaisset, rufus ad divinum Melicium me adduxit. Ille Hierosolymorum metradidit Episcopo, qui tunc Cyrilus vocabatur. Atque ita noctū in Palestina profecti sumus. Ceterum post obitum Imperatoris Juliani, iste patrem quoq; suum ad veram religionem perduxit. Nam & hoc interalia nobis narravit. Hoc modo isti ad Dei cognitionem adducti, salutem conseruati sunt.

Cap. 15.

προσεύχεσθαι μαζί μεταπομασίαν.

IΟΥΔΙΑΝΟΣ ἐπαρρόσται τερον, μᾶλλον ἢ ἀνοιδέερον, κή τι θιστεῖσις ὥπλοις, τὸ μὲν ἓπικνίας σφειμισνος προσωπεῖον, πάλαις ἐκατοντάζων ἐθίξαται, πρόστον της ασεβείας ὅλεθρον τὸς ἐξαπάλωμένες οὐρανούς. πῶτον μὴν γῆτάς ἐν τῷ αἴσῃ κή ταῖς ἐν δάφνηπηγασταῖς μυσταγαῖς θυσίαις ἐμόλυνεν, οὐ ἔκαστος διπλῶν τε νάμαλος μεταλαχάνη τε μύσης. ἐπίτα τὴν γῆτά κή την σύγορον προκειμένα, τε μιάσματος ἐνεπίμπλα τεστράπαιον γῆρας ἀστοική κέρα, κή ὄπωραι γή λάχανα, κή ὄστα αἷλα εἰδώδιμα. ταῦτα ὁρῶντες, οἱ τοῦ Σεπωκότος προσονοεῖσι τε υψηλοτερες, ἕτερον μὲν κή ὀλοφύρων θερετικόμενοι τὸ γηνόμενα μετελάμβανον ἢ ὅμως, διποσολικῶς θέμομενονόμω. τῶν γάρ, φιστιοῖς τὸν μακρινόν πωλεῖμενον ἐσθίεις, μηδὲν ανακείνοντες διατὸν συνείδησιν. δύο δέ πνεοι ἐν τραβείᾳ διαπέποντες αἰσθητοὶ Φόροι γῆρας κή βασιλέως περέπετος. ἐν την συμποσίῳ θεριμότερον τῷ γηγομένων τὸ μετρό- ἐθένησαν, κή τοις θεωρασίοις τῷ στρατεύλων διαπρεψάνων

Cap. XV.

De Juventino & Maximo Romanis.

JULIANUS uero libertus, seu potius majorē cum impudentia, pictatam oppugnabat. speciem quidem clementiae præferens, sed revera laqueos tendens & retia, quae deceptos homines in impietatis exiūm irriterent. Nam primum quidem fontes, tum qui in urbe, tum qui in suburbano Daphneni erant, abominandis sacrificiis inquinavit; ut quicunque aquam gustarent, communione sceleris inficerentur. Deinde cuncta quae in foro venalia erant, similiter contaminavit. Panes enim & carnes, olera item ac pōma, cuncta denique cibaria lustrali aqua adspargebantur. Quae cum viderent Christiani, gemebant ipsi quidem ac lamentabantur, talia abominantes. Edebant tamē obtemperantes legi Apostolice ita dicenti: Omne quod in macello venundatur comedite; nihil interrogantes propter conscientiam. Forte duo quidam honorioris militiae gradu prædicti: erant enim scutarii & litigatores Imperatoris: quodam in convivio abominanda hęc sceleris aliquanto velimenterius deploraverant, & puerorum qui dilim Babylone inclaretur uerba admis-

S

ratione digna usurpaverant. Tradidisti enim, ajebant, nos regi iniquo apostate super omnes gentes orbis terrarum. Hec quidam ex convivis Imperatori indicavit. Ille cum optimos viros statim ad se adducijussisset, interrogavit quidab iphis dictum esset. Illi ex interrogatione Principis occasione liberius loquendi arreptâ, egregio quodam zelo incitati hæc dixerunt. Nos in verapietate educati, ô Imperator, & præstantissimis legibus obtemperantes, quas scilicet Constantinus ejusque filii tulerunt, lugemus nunc, abominatione cuncta abs te repleri cernentes, & scelestis sacrificiis cibos potumque contaminari. Hæc nos & domi deflevimus, & nunc apud te lamentamur. Hoc enim unum in tuo Imperio moleste ferimus. His auditis mitissimus ille & sapientissimus: sic enim à sui similibus appellabatur: clementiæ latrâ deposita, impietatis vultum detexit. Et gravibus illos atque acerbis tormentis excruciatos, hac vitâ privavit: imo, ut verius dicam, infelicitate illius temporis liberavit, & victoriæ coronas eis conciliavit. Causam vero supplicii prætexuit, non pietatem pro qua interfecti sunt, sed lingua petulantiam. Ideo enim punitos esse dixit, quod Imperatorem contumeliam affecissent. Atque hæc ita divulgari præcepit, cum nomen atque honorem martyrii veritatis athletis invideret. Horum alter Iustinianus, alter vero Maximinus vocabatur. Quos Antiochenium civitas tanquam veritatis propugnatores honore prosequens, in splendido monumento depositus, & ad hunc usque diem annua festivitate veneratur.

A μερακίων ἐκέχρητο ρήματι. παρέδωκας γ
ημᾶς, ἐλεῖον, βασιλεῖ τελευτάνουμω δύποταί πα-
ρεῖ πάντα ταῖς ένταταῖς ὅπα θῆται τὸ γῆς. ταῦτα
περ τῶν ὄμοιοπατέων ἐκείνων μεμόνυκεν. οὐ
τελευτίνα γε ἀγαγών εὖ αἰτεῖς αἴθρας
κείνας, ἐπιντάνετο τίνα εἴπει τὰ εἰρημένα. ④
παρρησίας ἀφορμὴν τελευτότες τὴν γε βα-
σιλεως ἐρώτησιν, τὸν ἀξέπιπον τελευτήν.
τος ζῆτον, εἴπον τοιάδε. ἐν διεσείδα ταφέν,
ἄβασι λόδι οὐκομοιεῖταινοις διεδιλευκο-
τες, κωνσανίνε γράψατον εκείνην παίδων πάτη
④ νόμοις, διοφυρεμένα ιδιαῖς μυστικαὶ πάτη
τελπρωμένα θεωμένοι, καὶ ταῖς σταγέσι δι-
σίαις τὰ βρώματα καὶ τὰ πόσα μολισχόμενα
ταῦτα οὐκοιτερηνίκαμεν, καὶ σεταρέσι
διπονερμένα. Τοῦ γυδὸν μονον τὸ ζῆτον διεχ-
εινομεν βασιλείας. τέτων ἀκέστατον λοιπόν
οπεύστατος οὐ φιλοτοφώτας τελευτῶν εκ-
νω προσομοιών τῶν ὄνομα ζόμενος, τὸ μητ-
ζητηκέας ἀπεδίσας πεσοπεπίον τὸ ζῆτον
διογείειας ἐγύμιωσε τερέστωπον. οὐκ πικρο-
άντεις καὶ χαλεπαὶ αἰκίας ζητεῖναι κελεύ-
σας, ἐξεσπειρειν τῆς παρέστης ζωῆς. μάτη
ζῆτον διερωσεν εκείνην τε διυτίνην καιρού, καὶ
οὗτον οὐκιφόρος εισφάνεις πεζέζεντον. αἴτια
τῆς πιμωσίας τιναίμοστεν, ζτην διτελέσαι ύπερ
ης αἰνητέστατην, ἀλλὰ τὴν παρεγνίαν. οὐ βα-
σιλέα γε οὔτε μότας, ἔφητε πιμωσίας
ταῦτα ζητηντεῖτο πεσοέταξε, φθονῶν τοι
τῆς ἀληθείας αἴληλαις τοῖσιν μαρτύρων πε-
πησίας τε καὶ πυρῆς. τέτων οὐ μην ιστενόντος
ζημαξιμῶς πεσοπηρεμένοτο. τέττας η αἵματος
πόλις οὐδὲ γνωστας διτελέσαις πριηστασα, πο-
λιτελεῖτελεδωκέδωκε θύην καὶ μέχει τῆς θυμ-
εον έπιστοι δημοσιονία γεσαιρον.

CAP. XVI.

De Valentiniano, qui postea imperavit.

A Litteratere a honoribus ac dignitate conspicui, cum simili usi es-
sent libertate, similes quoque coronas adepti sunt. Nam & Valentinianus, is
qui paulo postea imperavit, tunc Tri-
bunus Lanciariorum ad palatii custodiam
constitutos regens, zelū quem pro pie-
tate habebat, neutriquam dissimulavit.
Forte amens ille in templum genii pu-
blici exultans intrabat. Utrinque ad ja-
nuas adstabant aeditui, qui lustralis a-
qua adspersione ingressuros purgarent,

Κεφ. 15.
Περὶ βαλιτικῶν Φύσεων βασικῶν τοῖς.
KΑΙ ἄλλοι τὸν εὐτέλην ἀξιόματα πα-
ραπλησίῳ χειρούμενοι ταῦτα σιά, τῷ
ἴσων σεφάνων απίπλωσαν. Καὶ γὰρ εἰπεῖν
ανος ἐκεῖνος ὁ μικρῷ οὔτε εοντοῖς βασιλέσσας, κυ-
λιάρχος δὲ ἐν τηνικαῖτα τῷν αὐτοῖς τῷ βασι-
λεσσατελεγμέναι λογχοφόρων τὴν γέμενος, οὐ α-
χει ὑπέρ τοῦ διτεῖνας εἰς απέκεινον τὸν πλοον. ο
μὴν γέμειρον τοῖς ἐκεῖνοις εἰς τὸν τύχητει-
νος εἰσῆχος μένειντεν τὸν διεθνέαν τηνικαῖ-
σαν νεώκορον τηνικαῖνειοις εὖτε εἰσιέντας